

BÖLÜM 1

PENDLE'DAN GELEN ZİYARETÇİ

Karanlık ormanda beni kovalayan cadı anbean arayı kapatıyordu.

Kaçabilmek için çılgınca koşuyor, yüzümde kamçı gibi saklayan dallar ve yorgun bacaklarıma dolanan çalıkların arasında çaresiz bir şekilde zikzaklar çiziyordum. Ormanın sonuna ulaşabilmek için çabalarken aldığım her nefes boğazımı yakıyordu. Ormanın ötesinde Hayalet'in batı bahçesine uzanan yokuş vardı. Ah oraya bir varabilsem, güvende olurum!

Savunmasız değildim. Sağ elimde özellikle cadılara karşı etkili olan üvez ağacından yapılma asam; sol elimdeyse fırlatmak üzere hazır bir şekilde bileğime doladığım gümüş zincir vardı. Fakat bunları kullanabilme fırsatım olur muydu? Zincir için aramızda bir mesafe olmalıydı, oysa cadı şimdiden iyice yaklaşmıştı.

Aniden arkamdaki ayak sesleri kesildi. Vaz mı geçmişti? Koşmaya devam ettim, ayaklarımdaki altındaki toprağı gümüşi bir renge bulayarak gittikçe küçülen ay, artık yaprak

örtüsünün arasından seçilebiliyordu. Ağaçlar seyrelmeye başlamıştı.

Sonra, tam en son ağacı geçerken cadı bir anda belirdi ve sol tarafımdan bana doğru koşmaya başladı, dişleri ay ışığında parlıyor, kollarıysa gözlerimi oymaya hazırlanmışçasına öne uzanıyordu. Duraksamadan dönüp sol bileğimi kıvrarak zinciri ona doğru fırlattım. Bir an için onu hakladığımı sandım, ama hızla yön değiştiriverince zincir ıskalayıp otların arasına düştü. Hemen ardından tüm vücuduyla bana çarpınca asayı da elimden düşürdüm.

Öyle sert bir şekilde yere yuvarlandım ki soluğum kesildi ve cadı vakit kaybetmeden üzerime çıkıp ağırlığıyla beni ezmeye başladı. Debelenmeye çalıştıysam da soluksuz kalmıştım ve çok yorgundum, üstelik çok da güçlüydü. Göğsümün üzerine oturup kollarımı başımın iki yanına alıp yere doğru iyice bastırdı. Ardından yüzlerimiz neredeyse birbirine değecekmişçesine yaklaşıp dek öne eğildiğinde yüzüme dökülen saçları, yıldızları görmeme engel olan kapkara bir örtüden farksızdı. Soluğunu yüzümde hissediyordum, ancak bir kan ya da kemik cadısınınki gibi kötü kokmuyordu. Bahar çiçekleri gibi tatlıydı.

“İşte yakaladım seni Tom!” diye bağırdı Alice, muzaffer bir edayla. “Bu yeterince iyi değildi. Pendle’da çok daha iyi olman gerekecek!”

Sözlerini bitirir bitirmez kakhaha atarak üstümden yuvarlanınca soluk soluğa ayağa kalktım. Çok geçmeden yürüyüp asamla gümüş zincirimi yerden alabilecek gücü bulabildim. Bir cadının yeğeni olmasına rağmen Alice benim

arkadaşımdı ve geçtiğimiz yıl içinde birçok kez hayatımı kurtarmıştı. Bu gece hayatta kalma becerilerim konusunda alıştırma yapıyordum, Alice de canıma kasteden bir cadı rolündeydi. Minnettar olmam gerekirdi, ama sinirliydim. Çünkü üç gece üst üste beni alt etmişti.

Yokuş yukarı, Hayalet'in batı bahçesine doğru ilerlemeye başladığımda Alice koşarak yanıma gelip adımlarını adımlarıma uydurdu.

“Surat asacak bir şey yok Tom!” dedi usulca. “Hoş, ılık bir yaz akşamı. Yapabiliyorken tadını çıkaralım. Yakında yine yollara düşünce ikimiz de buraya geri dönebilmeyi umarız.”

Alice haklıydı. Ağustos başında on dördüme basacaktım ve bir yılı aşkın süredir Hayalet'in çırağıydım. Birlikte birçok ciddi tehlike atlatmış olsak da bizi çok daha kötü bir şey bekliyordu. Hayalet bir süredir Pendle cadılarının tehdidinin gitgide artmakta olduğuna dair duyular alıyordu; bana çok geçmeden oraya gidip bu sorunu çözmeye çalışacağımızı söylemişti. Ancak belki de yüzlerce destekçisi olan düzinelerce cadı varken bunu nasıl başaracağımızı kestiremiyordum. Ne de olsa yalnızca üç kişiydik: Hayalet, Alice ve ben.

“Surat asmıyorum,” dedim.

“Evet asıyorsun. Yüzünden düşen bin parça.”

Bahçeye girip ağaçların arasında Hayalet'in evi görünene dek sessizce yürüdük.

“Pendle'a ne zaman gideceğimizle ilgili henüz bir şey söylemedi değil mi?” diye sordu Alice.

“Tek kelime bile etmedi.”

“Sormadın mı? Sormazsan bir şey öğrenemezsin!”

“Tabii ki de sordum,” dedim Alice’e. “Sadece burnunu kaşıyıp çok yakında öğreneceğimi söylüyor. Sanırım bir şey bekliyor, fakat ne olduğunu bilmiyorum.”

“Umarım bir an önce karar verir. Bu bekleyiş beni getiriyor.”

“Sahiden mi?” dedim. “Ben gitmek için sabırsızlanmıyorum ve senin de oraya dönmek istediğini sanmıyordum.”

“İstemiyorum. Pendle çok kötü bir yerdir, üstelik büyüktür de. Köyler ve mezralarla dolu koca bir kasaba ve tam ortasında da çirkin mi çirkin Pendle Tepesi. Orası en kısa sürede unutmayı yeğleyeceğim kötü akrabalarla dolu. Ama gitmemiz gerekiyorsa da bir an önce olmasını tercih ederim. Artık kaygılanmaktan geceleri doğru dürüst uyuyamıyorum.”

Mutfağa girdiğimizde Hayalet masanın başında, hemen yanındaki mumun titrek ışığında defterine bir şeyler yazıyordu. Başını kaldırırsa da dikkatini toplamaya çalıştığından hiçbir şey söylemedi. Aynı ayrı iki tabureye oturup şömineye iyice yanaştık. Mevsim yaz olduğundan ufak bir ateş yanıyor, fakat yine de yüzümüze keyifli bir sıcaklık yayıyordu.

En sonunda ustam sertçe defterini kapatıp başını kaldırdı. “Bu akşam kim kazandı?” diye sordu.

“Alice...” dedim başımı öne eğerek.

“Kız üç gece üst üste seni alt etti evlat. Daha iyisini yapman gerekecek. Çok daha iyisini. Yarın sabahtan itibaren

kahvaltıdan önce seni batı bahçesinde bekliyor olacağım. Senin için ilave alıştırma olur.”

İçten içe homurdanıyordum. Bahçede hedef olarak kullanılan ahşap bir direk vardı. Eğer alıştırma iyi gitmezse ustam beni onun başında uzun süre tutar ve böylelikle kahvaltı da iyice gecikirdi.

Şafak söker sökmez bahçeye gitmeme rağmen Hayalet'i orada beni beklerken buldum.

“Ee evlat, neden geciktin?” diye çıkıştı. “Uyku mahmurluğunu üzerinden atmak bu kadar sürmemeli!”

Hâlâ kendimi yorgun hissediyordum, ama gülümseyip canlı ve dikkatli görünmek için elimden geleni yapıyordum. Ardından sol koluma doladığım gümüş zinciri kaldırarak direğe doğru dikkatlice nişan aldım.

Çok geçmeden kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım. Başladığımızdan bu yana yüzüncü kez, bileğimi kıvrınca zincir sesli bir şekilde açılıp sabah güneşinde saatin ters yönüne doğru havada mükemmel bir sarmal çizerek alıştırma direğine dolandı.

Bir hafta öncesine dek iki buçuk metre uzaktan elde ettiğim en iyi sonuç on denemede dokuz başarılı atıştı. Oysa şimdi aylar boyunca yapılan alışırtmalar aniden işe yaramıştı. O sabah zincir yüzüncü kez direğe dolandığında henüz bir kez bile ıskalamamıştım!

Gülümsememeye çalıştım, sahiden, ancak dudaklarımın kenarları yukarı doğru kıvrılmaya başlamıştı bile ve çok

geçmeden suratıma yayvan bir sırtış yayıldı. Hayalet'in başını iki yana salladığını gördüm, gelgelelim ne kadar uğraşsam da gülümsememi kontrol edemiyordum.

“Kendini dev aynasında görme evlat!” dedi çimlerin üzerinde bana doğru ilerleyerek. “Umarım kendini beğenmişlik yapmıyoursundur. Her başarısızlık önce gururla başlar, birçok kişi bunu büyük bedeller ödeyerek öğrenmiştir. Ve sana daha önce de söylediğim gibi, cadılar oldukları yerde durup zinciri fırlatmanı beklemeyecektir! Kızın dün geceyle ilgili anlattıklarına bakılırsa daha on fırın ekmek yemen gerek. Pekâlâ, hadi şimdi de koşarken birkaç atış yapalım!”

Sonraki bir saat boyunca hareket halindeyken direğe atış yaptım. Kimi zaman hızlı, kimi zaman yavaş koşuyor, bazen direğe yaklaşıyor bazen uzaklaşıyor, hem çaprazdan öne doğru hem de omzumun üzerinden geriye doğru atışlar yapıyor ve çok çabalamama rağmen her geçen dakika daha da hırslanıyordum. Direği pek çok kez ıskaladım, ama bazı muhteşem atışlarım da oldu. Hayalet en sonunda tatmin olunca daha sadece birkaç hafta önce gösterdiği başka bir çalışmaya geçtik.

Asasını bana verip hedef alıştırmaya yaptığımız ağaca ilerledi. Asanın üzerindeki düğmeye basıp gizli bölmedeki bıçağı çıkardıktan sonra on beş dakika kadar çürümüş ağaç gövdesini canıma kasteden bir düşmanmış gibi görevi alıştırmaya yaptım. Kollarım ağrıyıp yorgunluktan bitap düşene dek bıçağı defalarca ağaca sapladım. Ustamın bana son gösterdiği hile, asayı alelade bir şekilde sağ elimde tutarken daha güçlü olan sol elime hızla alarak var gücümle

ağaca saplamaktı. Bunun bir püf noktası vardı. El değıştirirken hızlı bir sallama hareketi yapmak gerekiyordu.

Yorgunluk belirtileri göstermeye başlayınca Hayalet dağını şaklattı. “Hadi evlat, bir daha yap da görelim. Günün birinde hayatını kurtarabilir!”

Bu kez neredeyse hatasız yaptım. Hayalet başıyla onaylayıp sonuna dek hak edilmiş bir kahvaltı etmemiz için ağaçların arasına yöneldi.

On dakika sonra Alice de bize katıldı ve üçümüz mutfaktaki kocaman meşe masanın etrafına oturup Hayalet’in evcil öcüsü tarafından pişirilen sucuk ve yumurtalara yumulduk. Öcünün Chipenden’daki evde yapacak çok işi vardı: Yemek yapıyor, şömineleri yakıyor ve bulaşıkları yıkamanın yanı sıra evle bahçelerin güvenliğini de sağlıyordu. Kötü bir aşçı değildi, ancak kimi zaman evde olup bitenlere tepki gösteriyordu ve eğer sınırlı ya da aksi bir günündeysen tatsız tuzsuz bir yemekle karşılaşabilirdiniz. Eh, öcü o sabah kendini çok iyi hissediyor olmalıydı, çünkü anımsayabildiğim kadarıyla şimdiye dek hazırladığı en iyi kahvaltılardan biriydi.

Sessizce yemeye devam ettik, ama ben tabağımdaki son yumurta sarısını koca bir dilim tereyağı eklemekle sıyırırken Hayalet sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. Şöminenin önünde bir ileri bir geri yürüdüktan sonra masaya dönük bir şekilde durarak bana baktı.

“Bugün ilerleyen saatlerde bir ziyaretçi bekliyorum evlat,” dedi. “Konuşmamız gereken çok şey var, bu yüzden onunla tanıştıktan sonra rahat konuşabilmemiz için bizi

yalnız bırakmanı istiyorum. Sanırım eve, abinin çiftliğine dönüp annenine sana bıraktığı şu sandıkları almanın vakti geldi. Onları buraya, yani iyice inceleyebilecek fırsatı bulabileceğin Chipenden'a getirmen en iyisi olacaktır. Kim bilir, Pendle seyahatimizde işimize yarayacak bir şeyler bulabiliriz. Her türlü yardıma ihtiyacımız olacak.”

Babam geçtiğimiz kış ölmüş ve çiftliği en büyük abim Jack'e bırakmıştı. Fakat babamın ölümünün ardından vasiyetinde çok olağandışı bir madde olduğunu görmüştük.

Annemin çiftlikte özel bir odası vardı. Tavan arasının hemen altındaydı ve sürekli kilitli tutardı. Bu oda, içindeki sandık ve kutularla birlikte bana bırakılmıştı, vasiyette ayrıca oraya ne zaman istersem gidebileceğim yazıyordu. Bu durum abim Jack ve eşi Ellie'yi üzmüştü. Hayalet'in çırağı olarak çalışmam onları endişelendiriyordu. Eve peşim sıra karanlığa ait bir şeyler sürükleyebileceğimden korkuyorlardı. Onları suçlamıyordum; bir önceki bahar tam da bu olmuş ve hepsinin hayatı tehlikeye girmişti.

Ne var ki odanın bana bırakılması annemin isteğiyle ve gitmeden önce Ellie ve Jack'in durumu kabul ettiğine emin olmuştu. Gün geçtikçe güçlenen Karanlık'la mücadele etmek üzere kendi ülkesine, yani Yunanistan'a dönmüştü. Onu bir daha asla göremeyebileceğimi düşünmek beni üzüyordu ve gidip sandıklara bakmayı erteleyişimin asıl nedeni de sanırım buydu. İçlerinde ne olduğunu merak etsem de annem ve babam olmayan bir çiftlik düşüncesine katlanamıyordum.